

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. szeptember | 300 Ft

Interjú Juhos Benjámin testvérrel

Isten javamra tudta fordítani a hiányt

– Kedves Benjámin testvér, örü-lünk, hogy Zalaegersze-gen folytatod ferences hiva-tásodat. Az olvasók nevében köszönöm, hogy ezzel az in-terjúval már ismerkedhetünk veled. Kezdhetnénk azzal, hogy hol, hogyan nőttél fel,

gyermekkorodról, családi hát-teredről megosztanál-e ve-lünk néhány számodra ked-ves és meghatározó emléket?

– Debrecenben születtem 1978-ban. Bár szüleim még gyermek-ként meg voltak keresztelve, sőt

édesapám elsőáldozó is volt, azonban mi hárman – a bá-tyámmal és az iker húgommal együtt – már nem hívő kör-nyezetben nőttünk fel. A hittel gyermekként csak olyan módon találkoztam, hogy karácsonykor elmentünk megnézni a betlehe-

met a templomba. Egyébként a legmaradandóbb élményeim is gyermekkoromból éppen a karácsonyok meghitt hangulatához kötődnek.

Ugyancsak fontos volt, hogy az egyik nagymamámtól, akiről csak utólag tudtam meg, hogy ő abban az időben is járt minden vasárnap szentmisére, kaptunk egy nagy képes Bibliát, amit nagyon szívesen nézegettem, így néhány bibliai történet azért ismerős volt számomra. Bár nem hívő családban nőttem fel, és azért van olyan, hogy érzem ennek a hiányát, így visszatekintve mégis úgy látom, hogy ott-hon sok olyan értéket kaptam a szüleimtől és nagyszüleimtől, amikért nagyon hálás vagyok, és amelyek sok szempontból éppen a családunk korábbi keresztény gyökereiből származhattak.

A családunk életében és az én életemben is a nagy fordulatot a rendszerváltás évei hozták meg. A másik nagymamám (nem az, akitől a képes Bibliát kaptuk) ösztönzésére elkezdtem járni egy délutáni hittanóra-ra, amelyet a közeli lakótelepi iskolában tartott egy számomra nagyon szimpatikus fiatal atya. Ő keresztelt meg engem 13 éves koromban, és ezután lettem elsőáldozó is. Ebben az időben azonban még nem jártam, nem jártunk rendszeresen templomba, és miután az atyát elhelyezték és sajnos a hittancsoport is megszűnt, a hittanóráról is elmaradtam.

Az általános iskola befejezése után egy állami gimnáziumba kerültem, ahol gondviselészerűen egy olyan fiú lett a padtársam, aki fél éven át türelme-

sen, kitartóan, de mégsem erőszakosan hívott engem, hogy menjek el vele egy plébániai ifjúsági hittancsoportba. Miután hosszú kérése után beadtam a derekam (ma is emlékszem arra a pillanatra, amikor a tornaöltözőben végül igent mondtam a meghívására), nagyon jól éreztem magam ebben a csoportban. Először, azt hiszem, a fiatalok fogtak meg, akik ott nagyon kedvesen fogadtak engem. Úgy láttam, hogy kicsit mások ők, mint akikkel eddig találkoztam, ugyanakkor ez a különbözőség nagyon vonzott is engem. Talán először éreztem magam igazán otthon egy velem egykorú fiatalokból álló közösségben.

Ugyanakkor, gyakorlatilag azonnal párhuzamosan, ahogyan ebbe a hittancsoportba elkezdtem járni, az is belső igénnyé vált számomra, hogy járjak szentmisére is. Ma is mélyen él bennem például annak az elsőpénteki kilencednek az emléke, amelyet a korábban már említett osztálytársammal közösen végeztünk.

A Jó Isten különleges kegyelmének, csodájának tartom, hogy ezekben az években nemcsak én kerültem közelebb Istenhez, hanem szüleim és a két testvérem is. Mind az öten igazából más-más utat jártunk be, amelynek során voltak szenvedések is (például a bátyám nagyon súlyos betegsége 15 éves korában, amiből csodával határos módon teljesen felépült), azonban végül mindnyájan Istenhez találunk.

– Fiataleként mik vonzottak, érdekeltek különösképpen?

– Már említettem, hogy érzem a hiányát annak, hogy gyermekkoromban nem hitben nevelkedtem. Ugyanakkor, úgy látom, hogy az Úr Isten javamra tudta fordítani ezt a hiányt is. Sokak számára, akik hívő családban nőnek fel, a kamaszkor az az időszak, amikor meg kell küzdeniük a saját hitükért, hogy a szüleik hite a sajátjukká váljon. Én pedig pont ebben az életkorban találkoztam Istennel, az Egyházzal. Így számomra éppen az volt a kamaszkori „lázaság”, hogy templomba kezdttem járni.

Valamilyen módon még az is a javamra vált, hogy a gimnáziumban alapvetően egy nem hívő közegben voltam, mert így fel kellett vállálnom a hitemet az osztálytársaim előtt is (akit egyébként nagyon kedveltem), és ez a hitemet és a keresztény identitásomat erősítette. A gimnáziumban egyébként matematika-fizika tagozatra jártam. Már kiskamasz koromtól fogva vonzódtam a természettudományok felé, és ez az érdeklődésem a mai napig megmaradt. A másik olyan terület, amely gyermekkoromtól fogva nagyon érdekelt, és most is érdekel, az a történelem. Ezt egészen biztosan családi örökségként kaptam, hiszen édesanyám történelmet tanított, mielőtt nyugdíjba ment. Édesapámtól pedig (aki élete folyamán nagyon sok mindennel foglalkozott, de gyermekkoromban leg-hosszabban a Biogal gyógyszer-gyárban dolgozott vegyésztéchnikusként) többek között a sport iránti érdeklődést örököltem.

Gyermekeként, fiataleként szinte minden sportág nagyon érde-

Sport a ferences testvérekkel

kelt, de különösen is a futball. Nagyon szerettem a focit nézni, de még inkább játszani.

– **Tanulmányaid után mivel foglalkoztál, mennyire szeretted a munkádat? Milyen céljaid voltak ekkor?**

– Miután a Debreceni Egyetemen programtervező matematikusként végeztem, Budapesten egy német tulajdonú szoftverfejlesztő cégnél kaptam állást, ahol hat évig dolgoztam. Itt különböző vasútautomatizálási munkákban vettem részt. Így visszatekintve ez is gondviselészerű volt. Már nem emlékszem pontosan, hogy mi okból, de az egyetem elvégzésekor valamiért nagyon ódzkodtam attól, hogy a fővárosban dolgozzak. A nyár folyamán viszont csak ez az egyetlen cég válaszolt, és ők pedig pályakezdőként is nagyon szívesen láttak. Így végül Budapestre kerültem, és nagyon jól éreztem magamat ezen a munkahelyen. Olyan munkát végezhettem, amelyet nagyon érde-

kesnek találtam, és a közvetlen kollégáim közül többekkel is mély barátságokat kötöttünk.

Ami a hivatásom szempontjából a legfontosabb, hogy Budapesten volt alkalmam megismerkedni a ferences testvérekkel is. Ekkor ugyanis már foglalkoztatott a szerzetesség gondolata. Bár nagyon szerettem a munkámat, mégis úgy éreztem, hogy valami hiányzik az életemből, ugyanakkor viszont még nem láttam tisztán, hogy merre hív engem az Úr Jézus, így ezeket az éveket számomra elsősorban a hivatáskeresés határozta meg.

– **Ennek az időszaknak a tapasztalata ma mennyiben segít az emberek mindennapi életének megértésében?**

– A közvetlen kollégáim többségében nem hívő, vagy legalábbis hitüket nem gyakorló emberek voltak. Ugyanakkor nagyon jó emberekként ismertem meg őket. Mivel évekig dolgoztunk együtt, volt alkalmam megis-

merni az ő életüket, az őket foglalkoztató kérdéseket is. Nagyon fontos tapasztalat volt számomra, hogy önmagában az, hogy hívő emberként lehettem közöttük, valamilyen módon órájuk is hatással volt. Kedves emlék például számomra, hogy amikor elmondtam nekik azt, hogy ferences szerzetes leszek, akkor milyen nagy szeretettel búcsúztattak, és igazából nem is próbáltak lebeszélni. A többéves barátságunk során valamilyen módon számukra is elfogadhatóvá, érthetővé vált ez a döntésem. Ebből azt tanultam meg, hogy a legfontosabb talán az életünk tanúságtétele, mielőtt bármi mást tennénk vagy mondanánk.

A munkatársaim mellett ugyanakkor voltak mélyen hívő barátaim is. Az ő barátságukért is nagyon hálás vagyok. Az ő életük példa számomra arra, hogy hogyan lehet fiatal felnőttként, családos emberként hiteles keresztény életet élni a mai világban. Ebből az időszakból azt látom most még különösen fontosnak, hogy közeli, baráti kapcsolatba kerülhettem olyan emberekkel is, akik komoly anyagi vagy lelki nehézségekkel küzdöttek. Nekem ugyan nem voltak nagy anyagi gondjaim (de azért azt például nekem is meg kellett tanulnom, hogy hogyan osszam be a havi fizetésemet), azonban azt is láttam, hogy ez egyáltalán nem természetes, hogy sokan napról napra küszködnek a megélhetésért, és hogy mindazt, amim van, azt azért is kaptam, hogy másoknak segítsek vele. Az is életre szóló tapasztalatom volt ugyanakkor, hogy a legnagyobb embe-

ri nehézség gyakran mégsem anyagi természetű, hanem abból származik, ha valaki a szerető emberi kapcsolatoknak van híjával. Azt gondolom, ez a felismerés abban is szerepet játszott, hogy később a ferences rendbe jelentkeztem. Úgy láttam ugyanis, hogy az a legtöbb, amit adhatok másoknak, ha Krisztus szeretetét, az ő örömhírét viszem el hozzájuk.

– Isten hogyan vezetett a ferencesekhez? Miként érelődött meg benned az elhatározás, hogy belépj ebbe a közösségbe? Milyen dolgokkal kellett ehhez megküzdened?

– A szerzetesi hivatás gondolata először az egyetem éveim alatt merült fel bennem. Ebben biztosan szerepet játszott az, hogy a debreceni plébánián, ahová középiskolás koromban kezdtem járni, domonkos szerzetes atyák szolgáltak. Nagyon vonzott az ő életük, de sokáig nem gondoltam komolyan arra, hogy

esetleg én is szerzetes lehetnék. Amikor pedig elkezdett ez a gondolat foglalkoztatni, akkor úgy éreztem, hogy az én hivatásom valószínűleg nem a domonkos rendbe szól, más rendet viszont nem ismertem.

Ugyanakkor már ebben az időben is vonzónak találtam és közelinek éreztem magamhoz Assisi Szent Ferenc példáját. Ezért kerestem meg a ferences testvéreket, miután Budapestre kerültem. A rendbelépésemig azonban ezután még több év telt el. Azt hiszem, ekkor még nem is álltam erre készen. Még nagyon sok volt bennem a bizonytalanság, és nagyon kerestem a választ arra, hogy mire hív engem az Úr. E keresés során megismerkedtem más szerzetesrendekkel is.

A jezsuita atyáknak különösen sokat köszönhetek. Hozzájuk jártam évekig lelkigyakorlatokra a nyári szabadságom idején, és egy idős jezsuita atya lett a lelkivezetőm is. Már az egyetem éveim alatt szinte napi áldo-

zó lettem, ezekben az években pedig elkezdtem naponta olvasni a szentírást, és a személyes imádság is a napjaim része lett.

Azt gondolom, hogy az éves lelkigyakorlatok és a napi imádságok segítettek a leginkább a hivatásomban megerősödni. Egyre mélyebb és határozottabb lett bennem az a vágy, hogy szerzetesként és konkrétan ferencesként kövessem az Urat. Azután elérkezett az életemben az a pillanat is, amikor határozottan azt láttam, hogy arra hív az Úr, hogy induljak el, ha vannak is még bennem féltelmek vagy bizonytalanságok.

– Véleményed szerint ma a fiatalok milyen küzdelmeket vívnak, amikor szerzetesi hivatást kezdenek érezni? Hogyan bátorítanád őket?

– Ahogy az előzőekből kiderült, én is megküzdttem ezzel a döntéssel, mielőtt a rendbe jöttem. Ezért is örültem annak a lehetőségnek, hogy az elmúlt két évben Budapesten egy olyan

kurzus vezetésébe kapcsolódhattam be, amelyet a hivatásukat kereső fiataloknak tartottunk.

Ebben a két évben az volt a tapasztalatom, hogy a mai világban talán különösen is nehéz a fiataloknak az elköteleződés. Ennek biztosan sok különböző oka van, de az egyik az lehet, hogy a fogyasztói világ ma azt sugallja, hogy akkor leszünk boldogok, akkor tudjuk önmagunkat „megvalósítani”, ha mindenünk megvan, ha minél több mindent kipróbálunk az életben. Valóban nagyon sok lehetőség kínálkozik ma egy fiatal előtt, hogy mit csináljon, merre menjen, azonban a sok lehetőség között el is lehet veszni. Az pedig egyszerűen nem igaz, hogy az tesz minket boldoggá, ha mindenünk megvan.

Az evangélium arra tanít minket, és ez az én tapasztalatom is, hogy igazán csak az tesz minket boldoggá, ha el tudjuk

fogadni Isten irántunk való szeretetét, és szeretetből mi is oda tudjuk adni mindazt, amit kapunk Istennel és a ránk bízottaknak. Igazából erre kap meghívást nemcsak a szerzetes vagy a pap, hanem a férj, a feleség, az édesapa vagy édesanya is, sőt igazából mindenki. A szerzetesi hivatás iránt érdeklődő fiataloknak ezért először azt mondanám, hogy ne féljenek! A szerzetesi hivatás egy nagyon szép és szeretettel teljes élet. Ha pedig valakit még csak foglalkoztat a szerzetesi hivatás gondolata, de nem látja tisztán, hogy erre hívja-e őt az Úr, akkor pedig bátran kérjen segítséget olyanoktól, akik már előrébb járnak a szerzetesi élet útján. Különösen nagy segítség lehet ilyenkor, ha valakinek van lelkipásztorja, aki bár nem fogja megmondani neki, hogy mire hívja őt az Úr, azonban segíthet meghallani az Úr egészen személyes, csak neki szóló, szerető hívását.

– Amikor elkezdted a közösségi életet, mennyiben tért el attól, mint amit előtte gondoltál róla? Hogyan élted meg első ferences éveidet?

– Úgy gondolom, hogy amikor rendbe léptem, már eléggé reálisan láttam a rendi közösségünket, és nem valamilyen túlzottan idealizált szemüvegen keresztül. Úgy éreztem, hogy az Úr engem éppen ebbe a rendi közösségbe hív, és arra, hogy a maga valóságában szeressem ezt a közösséget és az egész Egyházat, a gyengeségeivel együtt is. És persze nemcsak a gyengeségeket láttam.

Emlékszem, hogy az első napokban például nagyon megfogott a testvéri szeretet légköre, és az a jókedv, ami a ferences közösségeink egyik különleges sajátossága. Nagy örömet jelentett számomra a Szent Ferenc személyével és tanításával való egyre közelebbi találkozás is. Kezdetől fogva nagyon lelkesített Szent Ferenc életpéldája, és ez a lelkesedés csak növekedett bennem a rendben eltöltött évek során.

– Hogyan segítettek a fogadalmak, milyen belső utat jártál az örökfogadalomig?

– A jelöltség, majd a novíciátus évei szépek, bár néha küzdelmesek voltak számomra. Az iga-zi nehézséget nem a közösség vagy a testvérek gyengeségeivel való találkozás jelentette számomra, hanem a saját gyengeségeimmel való szembesülés. A közösségi életben valahogy ezek is jobban felszínre kerültek. El kellett fogadnom, hogy az Úr a saját gyengeségeimmel együtt is

elfogad, szeret, és ezekkel együtt is ebbe a rendi közösségbe hív. Azt éltem meg, hogy a fogadalomban nemcsak én mondtam igent az Úr meghívására, hanem mindenekelőtt ő mondott rám igent. A fogadalmak ugyanakkor nemcsak az Úrhoz kapcsoltak még szorosabban, hanem a testvérek közösségéhez is. Három évvel ezelőtt tehettem le az örökfogadalmat, és az a nap volt eddigi életem azt hiszem legboldogabb napja.

– **Teológiai tanulmányaid alatt melyek voltak a kedvesebb tantárgyaid? Miért ezek vonzottak jobban?**

– Ahogy már említettem, nagyon szeretem a matematikát. Talán ebből is adódik, hogy a teológián a dogmatikát szerettem legjobban, amely a legfontosabb hitigazságainkat rendszerezve, összefüggéseikben tárgyalja. A teológiát tanulva nagyon mélyen hatott rám, hogy Isten maga az Igazság, hogy ő a válasz az életünk legmélyebb kérdéseire. És bár ezt az Igazságot teljesen most még nem tudjuk megérteni, de mégis sok mindent már megérthetünk, megsejthetünk, hiszen Isten akarja, hogy megismerjük Őt.

– **Világi szakmádat gyakorlod-e még szerzetesként valamilyen szinten?**

– Az elmúlt években pár alkalommal előfordult, hogy kisebb számítógépes programok írására kértek a testvérek. Ezt nagy örömmel tettem, azonban nagyobb programok írására szerzetesként már nem igazán lenne időm. Természetesen az is

előfordul, hogy a testvérek különböző informatikai kérdésekkel fordulnak hozzám. Ha tudok, ezekben is szívesen segítek.

Most aktuálisan pedig különösen is az a kérdés foglalkoztat, hogy hogyan használhatjuk az informatikát és különösen is az internetet olyan módon, ami

magunknak és másoknak is az épülésére szolgál. Úgy látom, hogy ez egy olyan kérdés, ami az elmúlt években különösen is fontossá vált, és amire azonban még gyakran inkább csak keressük a választ. Szeretnék ezzel a témával a következő hónapokban kicsit többet foglalkozni, és utánajárni, hogy ki

mit írt már erről. Nagyon kíváncsi vagyok mások véleményére is ezzel kapcsolatban.

– **A papi hivatás gondolata hogyan alakul benned? Ezzel kapcsolatban mik a terveid?**

– Idén nyárom fejeztem be a teológia szakot a Sapientia főiskolán. Szeretném majd kérni a papszentelést is. A rendi előjáróim azt kérték, hogy kicsit még várjak, így most igyekszem ezt az időszakot ajándékként fogadni, és arra is felhasználni, hogy a papságra készüljek.

– **Milyen benyomásokkal érkeztl Zalaegerszegre, milyen**

feladatokat kaptál a plébánián és a közösségi életben?

– Az első benyomásaim nagyon jók. A testvérek nagyon kedvesen fogadtak, és a város is gyorsan a szívembe lopta magát. Őszintén mondhatom, hogy már az első napoktól kezdve otthon éreztem magam itt.

A plébániai feladataim még csak most körvonalazódnak. Azt már biztosan tudom, hogy lesznek hittanóráim az egyik közeli gimnáziumban. A tervek szerint fogok majd járni az egyik idősotthonba is. Az egyik legfontosabb feladatom pedig a testvérek kérésére valószínűleg az lesz, hogy megpróbálom majd

összegyűjteni a plébánia ministránsait. Különféle ministránsprogramokat is szeretnék szervezni, és további gyerekeket is meghívni erre a szép szolgálatra.

– **Köszönöm nyíltságodat, közvetlenségedet, amivel megosztottad velünk életed szakaszait és döntő pillanatait. Elgondolkodtatóak és bátorítóak a szavaid, azt hiszem ezeket olvasva máris közelebb érezzük magunkat hozzád. Imádkozunk érted, az Úr vezérelje minden lépésedet!**

Sz.E

Gárdonyi Géza: **Írás a Bibliába** – Az Újszövetség Könyve elé –

Ez a könyv a könyvek könyve,
Szegény ember drágagyöngye.
Égi harmat lankadtaknak,
Világosság földi vaknak.
Bölcsességnek arany útja:
Boldog, aki rátalál!
Szomjas lelkek forrás-kútja,
Hol pohárral Krisztus áll.

Ez a könyv az örök törvény,
Királyon lánc, rabon napfény,
Tévelygőnek hívó harang,
Roskadónak testvéri hang.
Elhagyottnak galambbúgás,
Viharvertnek ereszet,
Haldoklónak angyalsúgás:
„Ne félj: fogd a kezemet”

Gyermekek is: „Mily szép rege”,
Bölcsnek: „Rejtelmek tengere!”
Fal, – s túl rajta élő hangok,
Köd, s benn zengő hárfák, lantok.
Templomok közt legszebb templom:
Csak megnyitom s benn vagyok.
Ablakán a Paradicsom
Rózsáira láthatok.

Minden fakul, minden romlik,
Márványvár is összeomlik.
Bíborleplek ronggyá máltnak,
Dicsőségek füstbe szállnak.
Csak ez a könyv nem tér porba,
Mintha volna élő lelke!...
Ez a könyv a Mózes bokra:
Isten szíve dobog benne.

A tizennégy segítőszent - 9. rész

Szent Egyed – *a zarándokok és a kétségbeejtő helyzetek szentje*

Szent Egyed bencés szerzetes, apát 640 körül született Athénban. Szülei halála után örökségét szétosztotta a szegények között, majd Provence-ban remetéskedett. Itt kolostort alapított, melyben haláláig élt. A szegények, a rászorulóknak védelmezője volt.

Egyed a tizennégy segítőszent egyike, elsősorban a koldusok, a nyomorékok és leprások védőszentje, de – s ez már legismertebb legendájával kapcsolatos – a szoptató anyák is kérték közbenjárását.

A hagyomány szerint 720-ban, 1300 éve hunyt el az általa alapított dél-franciaországi monostorban. Ott is temették el. Sírja a középkortól kezdve zarándokok kedvelt célpontja volt, akik egész Európából érkeztek ide. Egyedet a zarándokok védőszentjének is tartották, olyannyira, hogy a neki szentelt templomok ősi zarándokutak mentén emelkednek Franciaországban, Németországban, Lengyelországban, Olaszországban. A római Sant Egidio-templom – amely az egész világon elterjedt Szent Egyed közösség nevét adta – a Trastevere negyedben fontos útkereszteződés helyén épült: a via Aurelia a várost Észak-Európával kötötte össze, a via Francigena és a via della Lungara pedig Szent Péter sírjához vezetett a kikötőtől.

Egyed életére vonatkozóan kevés forrás áll rendelkezésünkre. Annyit tudunk, hogy gazdag ifjú volt, aki Isten keresésére szánta el magát, és messzi szülőhazájából, Görögországból Franciaországba ment. A kevés róla szóló tanúságtétel félnk emberként mutatja be, aki ódzkodott a hírnévtől és a dicsőségtől, mégis hatalmas közbenjáró vált belőle imádsága révén. Útitársai a szegények: koldusok, betegek, az élet hajótöröttei, meg szállottak, földművesek.

Legendája szerint – melyet a Legenda Aurea tette ismertté – amikor remeteként egy barlangban lakott, Isten egy szarvastehenet küldött neki, hogy tejével táplálja őt. Wamba vizigót király egy

vadászaton rálőtt a szarvasra, de Szent Egyed a testével fogta föl a nyílveesszót. A király ezután Egyednek ajándékozta a remeteség területét, ahol ő megalapította kolostorát. A szarvas a telhetetlen ember által fenyegetett természet jelképe, a védtelen teremtetést szimbolizálja, amely az ember – jelen esetben a vadászó király – agressziójának van kitéve.

Egyed történetét, csodáit a Liber Miraculorum, azaz a Csodák könyve örökítette meg és tette ismertté. Egész Európában a legkétségbeejtőbb helyzetekben fohászkodtak hozzá, akkor, amikor emberi segítségben már nem reménykedhettek. A kétségbeejtő helyzetek szentje. A középkorban

különösen a halálra ítéltet fordultak hozzá, hogy megmentse életüket.

A századok múltával Szent Egyed híre elhalványult, de emlékét őrzik azok a templomok, amelyek – különösen Európában – az ő nevének szenteltek. Az a dél-francia monostor, ahol élt és ahol ereklyéit őrzik, nagyrészt elpusztult a katolikusok és protestánsok közötti vallásháborúban, így emléke már-már feledésbe ment.

A szentek annak a tanúi, hogy a hit révén minden megváltozhat, ha pusztá kézzel küzdünk a gonosz, a nyomor, az erőszak ellen. Olyannyira, hogy – a hagyomány szerint – Egyed átfúrt keze őrizte annak emlékét, hogy megvédte a szarvast a király nyílveszejétől.

Szent Egyed a nevét adta a római alapítású, az egész világban elterjedt, róla elnevezett közösségnek, amely életét az imádságra és a szegények szolgálatára építi.

Tiszteletének korai, hazai nyoma a Szent László által Somogyváron, Szent Egyed tiszteletére emelt kolostor, benne díszes ebédlővel (refektóriummal), káptalanteremmel, írószobával (scriptoriummal), vendégszobákkal. A kolostort a dél-

franciaországi Saint-Gilles-ből érkező bencés szerzetesek népesítették be 1091-ben.

Szent Egyed tiszteletének másik magyar vonatkozása, hogy koponyájának három töredékét őrizték Esztergomban már a XI. században. Bizonyára bencés kapcsolatokkal függ össze, hogy a garamszentbenedeki apátságnak plébániatemploma (1209) máig szintén Egyedet tiszteli védőszentül. A szent egykorú hazai népszerűségét a bencés Pray-kódex írásos emléke őrzi, amit XIII. század elején bejegyzett Egyed-himnusz is igazol. Szent Egyed tiszteletére szentelték a Felvidék páratlan szépségű, Bártfán épült (ma Szlovákia) hatalmas, gótikus bazilikáját.

A Csodák könyve megőrizte azt a rengeteg imádságot, amelyeket a szegények a szenthez intéztek. Ezek egyike így hangzik: „Egyed, Isten szolgája, te mindig megszabadítod a foglyokat, a gyengék ereje vagy, kikötő a tengeren hajózóknak, menedéke és védelmezője minden szenvedőnek, jöjj segítségünkre”. Szent Egyed segítsen minket, hogy azok mellett álljunk, akik segítségre szorulanak ebben a világban.

(Forrás: Magyar Kurír; Bálint Sándor: Ünnepek kalendárium)

A Szűzanya 2021. augusztus 25-i üzenete Medjugorjében

Drága gyermekek!

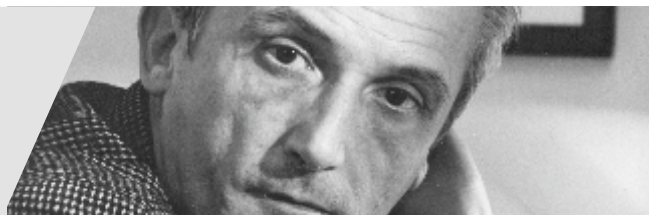
Kicsi gyermekeim, örömmel hívlak mindnyájzatokat, akik válaszoltok hívásomra, legyenek öröm és béke. Életekkel tegyetek tanúságot a Mennyről, amelyet elhozok számotokra. Itt az idő, kicsi gyermekeim, hogy szeretetem visszfénye legyenek mindazok számára, akik nem szeretnek, és akiknek szívét legyőzte a gyűlölet. Ne feledjétek: veletek vagyok és közbenjárok értetek fiamnál, Jézusnál, hogy adja nektek az ő békéjét.

Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.

Küldöm a szeretetet és a békét a világ minden szegényéért!

Pilinszky 100

Pilinszky János:
AZ ERDŐ ÉS A CIPÉSZLEGÉNY

Az alábbiakban egy részletet ismertetek Simone Weil Amerikai naplójából. Egy mesét – a hozzá fűzött magyarázattal. Pontosabban: a naplóról egy elmélkedő kérdésével. Kérdés ez, nyitottan hagyott elemzés, egy mélyen fürkésző szív egyik lehetősége. Gondolatában a bűnös alázata a döntő elem, az, hogy gyengeségünkben a jó szeretete marad egyetlen biztos vezércsillagunk. A finom elemzés segítségére lehet azoknak, akik úgy érzik, tehetetlenek saját gyengeségükkel, esendőségükkel szemben.

A cipészlegény készül feleségül venni a királykisasszonyt, ki elígérkezett neki, miután a fiú megmentette az életét. Találkát ad a legénynek, aki azonban szálláshelyén elmeséli szerencsés történetét, mire altatót kevernek italába. A fiú megérkezve a találkahelyre, mély álomba merül. Várásfogatán nyomban utána megjön a lány is, sírva kérleli, de hiába, nem tudja fölköltetni szerelmét. Egy kis pástorfiúcskánál üzenetet hagy részére, hogy apja palotájában hét esztendőn át fog várni rá. A fiú felébredve, egy bölcshez fordul segítségért. „Kelj át ezen az erdőn – feleli a bölcs. – Túlsó oldalán áll a király palotája. De minden bizonnyal hétszer hét év alatt se érsz oda. Mivel aki megpróbálta, vagy meghalt vagy visszafordult.”

A cipészlegény baltát fog, s nekiáll irtani az áthatolhatatlan erdőt, hogy utat vágjon benne magának. De bármilyen igyekezettel pusztítja, a bozót még sűrűbben nő ki előtte. Hol itt, hol ott próbálkozik; mindig ugyanaz a kudarc várja. Ekkor egy támadó vadállat elől fölkapaszkodik az egyik fa tetejére; innét látja csak igazán, milyen végtelen ez az erdő. Kétségbeesik. De eszébe jut a bölcs mondása: „Kelj át az erdőn”. Mi lenne, ha a fák csúcsán kelne át? Hét évbe telik, hogy a fák tetején lépkedve az erdő végére ér, s ott áll a kastély előtt. Épp ünnepelnek: a királykisasszony

holnap készül férjhez menni. A cipészlegény elébe lép – rongyokban, felismerhetetlenül. Feleségül veszi a királykisasszonyt.

A mese misztikus jelentése nyilvánvaló. Isten meglátogat minket, de a lélek alszik. Ha ébren lenne, minden megpróbáltatás, minden erőfeszítés nélkül létrejöhetne a lelki frigy, ahogy az egyes szentek esetében meg is történt. De mivel alszunk, Isten távozni kénytelen, egyedül látogatásának nyomát hagyva maga után, jelezve, hogy vár ránk. Át kell kelniünk a rosszon, végére kell érniünk a rossznak, hogy elérkezzünk Hozzá. Az ember két kézzel esik neki bűnei erdejének, vágja, irtja a bozótot. De az csak újranő. Reménytelenül. A bűnök fölött kell hát átkelniünk. Keserves, lassú út ez – de járható. Valóban haladunk, s célhoz is érünk a végén.

De mit akar mondani: hogy a rossz felett, mint aki egyik fa csúcsáról lépked a másikra – úgy kell haladnunk? Azt, hogy a bűnt ugyan irtanunk is kell magunkban, főként azonban azon igyekeznünk, hogy bűneink végére érjünk és túladjunk rajtuk. Túl minden bűnünkön, legfontosabb: a ránk várakozó tiszta jóra, nem a bűneinkre, hanem lankadatlanul a tiszta jóra gondolnunk.

(Új Ember, 1968. február 4.)

TÖKÉLETESÉG ÉS ALÁZAT

Az Evangélium tökéletességre hív meg bennünket: „Hallottátok a mondást: Szeresd embertársaidat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozatok üldözőitekért, hogy fiaii legyetek mennyei Atyátoknak, aki napját felkelti rosszakra és jókra egyaránt, esőt ad igazaknak is, hamisaknak is. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jutalmatok lesz? Vajon nem ezt teszik a vámosok is? És ha csak testvéreiteket üdvözlitek, milyen különös dolgot tesznek? Vajon nem ezt teszik-e a pogányok is? Legyetek tehát tökéletesek, mint mennyei Atyátok is tökéletes.”

A Máté-evangéliumból vett fenti idézet talán legszebb és leggazdagabb megfogalmazása a keresztény tökéletesség iskolájának. A szimbólumok nyelvén az isteni alázat követésében jelöli meg a keresztény tökéletesség útját. Ennek világos fölismerése annál fontosabb, mivel a régi pogány felfogás ma is sokakban ott kísért. Hányszor hallhatjuk: „Én büszke lélek vagyok, tökéletességre törekszem, nem tudom alább adni”. S aki így beszél, nem is gondol arra, hogy a tökéletesség és büszkeség az evangéliumi tanítás szerint gyökeresen ellentmondásos, egymást kizáró fogalmak.

A nap és az eső képében az Evangélium nem csupán az anyagi világ Isten iránti föltétlen engedelmességét állítja elénk példaképül, hanem Istennek a teremtéssel szembeni osztatlan és isteni alázatát is (Simone Weil). Ily módon eső és nap mechanikus pártatlansága egy magasabb, isteni síkra vetítve mint az alázat szimbóluma s a szeretet elengedhetetlen törvénye jelenik meg számunkra.

A tökéletességre való meghívás tehát lényege szerint alázatra való meghívás; a szeretetnek minden ítélkezéstől mentes gyakorlatát jelenti.

A nap sugaraival azért szállhat alá a földbe, mert a magasság útját járja, s azért lehet minden élet forrása, mivel minden élő szolgája. E gyönyörű jelkép a lelki életben érvényesül csak igazán. Aki az alázat nyitottságában és osztatlan odaadásában él, anélkül hogy tudná, a tökéletesség magaslátát látja, részese azoknak az isteni erényeknek, miket soha, semmiféle körülmények között nem birtokolhat az egyéni büszkeség bármiféle különállása.
(*Új Ember, 1968. július 28.*)

„PÁRBESZÉD” ISTENNEL

Lehet és szabad-e az imádságot Istennel való beszélgetésnek, Istennel való „párbeszédnek” nevezni?

A beszélgetés, közelebről a „párbeszéd” legáltalánosabb formai jelentésében: két fél szóváltását jelenti. Ha azonban céljában, tartalmában kívánjuk meghatározni: a „párbeszéd” lényege mindig valamiféle információcsere. Az igazi párbeszédből mindig megtudok valamit, gazdagabban kerülök ki belőle. Ilyen értelemben már a „párbeszéd” első, s inkább csak formai megjelölését akár el is vethetjük, hiszen ismerünk „néma

párbeszédet” is, ami sokszor tartalmasabb minden kimondott szónál.

Visszatérve az imádsághoz, Istent nemcsak imádjuk, hanem valójában beszélgetünk, párbeszédet is folytatunk vele. Az imádságnak az imádságtól az Istennel való perlekedésig ívelő széles skáláját már az Ószövetség is ismerte, de a „párbeszéd” barátian meghitt változatával először Jézus ajándékozott meg bennünket.

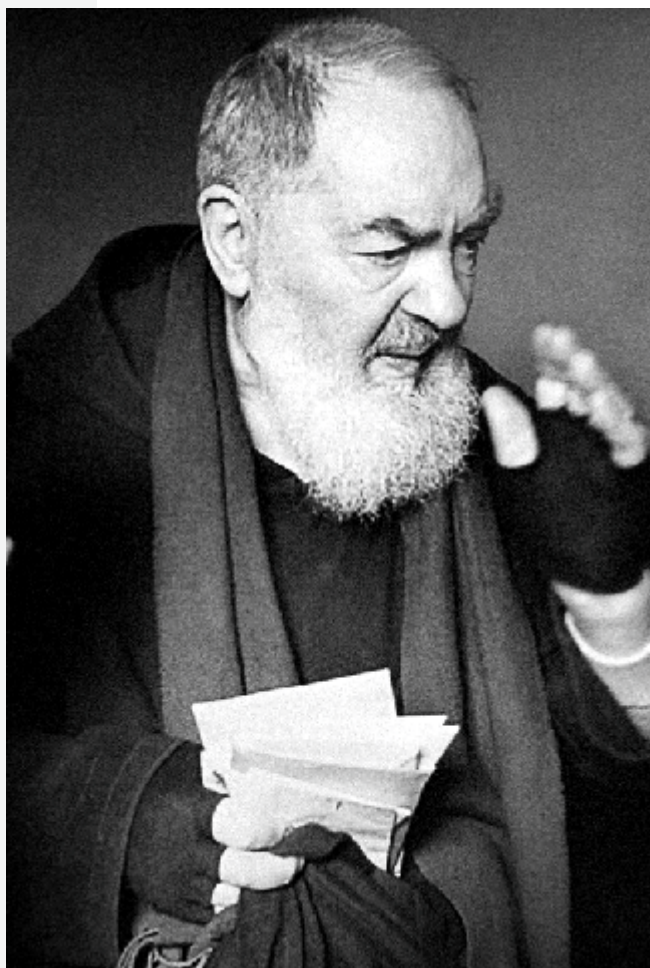
De hát milyen beszélgetés az, amiben csak én beszélek, s a másik fél hallgat? Mivel ha tisztán formailag nézem, Isten csakugyan néma marad szavaimra. Ha azonban a „párbeszéd” lényegét tekintem, a dolog mindjárt másként fest.

Minden imádság, amiből „gazdagabban” kerülök ki, aminek végeztével többet és bizonyosabbat tudok Istentről, önmagamról és a világról – egyúttal párbeszéd is volt, mely valóban létrejött köztem és Isten között. S aki csak egyszer is részesült e beszélgetés kegyelmében, tudja, tapasztalatból tudja, hogy e beszélgetés némaságában is minden válasznál reálisabb „válaszokat” tartalmaz. Sőt: formailag minél némább, tartalmában annál reálisabb „információt”.

Még a nagy misztikusok is, kik lényegesen közelebb kerültek Hozzá, még ők is bizonytalanok, amikor konkrét szavakban igyekeznek beszámolni a külvilágnak. Nyilván, hogy az ő „beszélgetésük” is egy másik, a szótár szavait meghaladó szinten zajlott le, egy hasonlíthatatlanul érvényesebb valóságban, mely azonban távolságot is jelent, s minden bizonnyal véghetetlen távolságot a földi valóságtól.

Az imádságban megszülető „beszélgetés” bizonyíthatatlan tapasztalat, s egyedül hasonlatokban megközelíthető realitás. A remekművekre gondolok. Egy remekmű szobor, bármily odaadással szemlélem, néma marad. Látszatra semmi szava hozzá, semmi üzenete, s főként semmi személyemre szóló szava nincsen. Valójában: mélyebb érdekeimben, s lényegesen személyesebben érintet, mint sok valóságos evilági párbeszéd.

Idevág az Evangélium tanácsa, hogy Istent rejtekben kell felkeresnünk. Ami nyilvánvalóan nemcsak a szoba rejtekét, a világ zaja elől való elrejtést jelenti, de még inkább azt a csendet, ami mindennél beszédesebb, ha egyszer sikerült a jelenségek mögé rejtve Isten közelébe férkőznünk.
(*Új Ember, 1968. szeptember 8.*)

Szent Pio atya reggeli imája

Ó Mária, a megtestesült Igének Szülője és a mi legédesebb Anyánk, itt vagyunk lábaid előtt, mialatt felvirrad egy új nap, egy új nagy ajándéka Istennek.

Kezeidbe és szívedbe helyezzük egész valónkat, bennünk minden a Tied legyen: értelmünk és akaratunk, testünk és lelkünk. Alakíts bennünk anyai szeretetteddel egy új életet, a Te Jézusod életét.

Ó Mennyei Királynője, a legkisebb értékű cselekedeteinket is támogasd a Te anyai sugallataiddal, add, hogy a szent és szeplőtelen áldozatnál minden és mindegyik tiszta és Istennek tetsző legyen!

Ó Jóságos Anya, tégy minket szentekké, amint ezt tőlünk Jézus elvárja és a Te Szíved vágyakozva folytonosan kéri!
Ámen.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia
havi lapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg,
Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft